

EEN LENTEMORGEN.

DOOR

Dr. B. VAN DER MEULEN.

Als uit een schijndood ontwaakt, treedt in de lente de natuur het leven van een nieuwen dag tegemoet.

Met frisschen geest en opgeklaard gemoed, begroet de mensch het vroolijk licht, dat hem in gouden stralen tegenblijkt en in den morgenstond naar buiten lokt in het vrije veld.

Tot de weldadigste momenten van het leven behoort een morgen in de lente, doorgebracht te midden van groenende weiden, in wier dauwdroppelen het koesterend zonlicht breekt en terugkaatst en juweeltjes tooverft, die zich straks oplossen in de lucht....

Waar ge rondom u ziet, — overal frisch en jeugdig leven, vroolijkheid en kracht....

Door onzen voetstap opgeschrikt en gestoord in zijn ontbijt, vliegt de leeuwerik voor ons op en zoekt de wolken. — Wij zien hem na in stille verrukking, terwijl hij dáár voor ons uit in loodrechte streep langzaam opklimt en ons zijn morgenlied toezendt uit ijle en reine lucht.... In den morgen en in het vrije veld geen schooner lied dan van dien zanger, — geen tonen zóó eenvoudig, maar klankvol tevens!

Onbereikbaar voor ons oog, boodschapt hij, de kleine vluchteling, ons uit de nevelen wat er schoon is rondom ons. Hoe zachtblauw de lucht met hare kleine, sneeuw witte wolkjes, die langzaam afdrijven naar noordwestelijke kim; hoe sierlijk de zwaluw, die in haastige vlucht haar prooi vervolgt met wijd gespalkten bek.... Bevallige bode der nevelen, wij groeten u hartelijk en heeten u welkom!

Ook u lieve bloemen op het groene tapijt! Wat steekt ge vriendelijk uwe zilveren en gouden kopjes uit de grassprietjes omhoog! Ook gij kondigt ons een zoele en lekkere lucht, waarnaar wij hunkeren....

Maar waar bracht ge den winter door, toen niets u voeden kon en toedekken voor de kou?.... Hebt ge u zelf soms ingewikkeld

voor vorst en hageljacht en voedsel opgegaard voor het jonge leven, dat ons thans zoo moedig tegenlacht? Dan mag de mensch nog van u leeren, wijze spaarzaamheid en moederlijke zorg:...

Welk een overvloed geopenbaard in u, madeliefjes en ranunkels en allen, die met u de groene weide sieren!... Wat een rijkdom van bloempjes in één hoofdje vereenigd! — Honderd in één; duizend in tien.... Dat dacht die kleine meid zeker niet, toen zij een tiental madeliefjes van hare teere stengeltjes afrukte en in een ruikertje omsloot. En toch, met ieder madeliefje dat zij plukte, omvatten hare vingers een bouquet van bloempjes, even keurig gerangschikt als sierlijk gebouwd. O! de natuur verstaat meesterlijk de kunst om bloemruikers te tooveren in een passend milieu. Wat de meest geniale kunstenaar niet in verf vermag te brengen, dat moet zijn oog het meest verrukken, wanneer hij den dauw aan zijn voet ziet vonkelen en de lentebloemen glimlachen in de weide....

Ziet, hoe de ranunkel haar vergulde kopjes naar ons toebuigt om den zachtgouden glans harer blaadjes uit te stralen naar ons oog, of om ons de dikgezwollen knopjes te toonen, die op draadfine steeltjes het stuifmeel bereiden...

Maar bergt u, gij weidebloemen, en verschuilt de bloemkransjes in het roset uwer bladen. Daar nadert, langzaam grazend, het zwaar geuierd rund, zoo glanzig en vet als het gras dat het afscheert. Licht komt de beurt aan u en dan rukt het u de kroontjes af, die ge thans nog zoo fier naar ons opheft.... Of zijt gij soms zeker dat het hoornbeest u zal voorbijgaan en sparen?.... Voorloopig althans moge het genoeg hebben aan het malsche gras....

Welk eene tegenstelling in deze ruime en koele weide en dáár in die enge en duffe stal! Hier, vroolijk licht in zuivere atmosfeer, — ginds, een mat schijnsel in bedorven lucht. Hoe de beesten hunne zwartglimmende neusgaten wijd uitzetten om den morgenkoelen dampkring op te zuigen in volle teugen, — als ware het om zich schadeloos te stellen voor het geleden gebrek! Wat een kwistige overvloed van krachtig voedsel *hier* op dit grastapijt, voor muffig hooi in schralen winter! Ha, 't is te begrijpen dat de beesten zonder op- of om te zien zich te goed doen aan die weelde. Nog een half uurtje, — en zij gaan zich neerleggen op het nat bedauwde kleed om fijn te malen wat nu wordt afgeschoren. En in den avond van den dag zal de melk in milde stralen den emmer vullen, dien de melkster tusschen hare knieën stevig omkneld houdt.

Ja waarlijk, die overdaad kan menig menschenkind het rund benijden; *die* mensch, die honger lijdt en gebrek aan alles wat hij heeft om *mensch* te zijn. Helaas, daar zijn meer onder ons die hongeren, dan onder het gehoornde vee....

Toch is een schoone lentemorgen vroolijk! Alles ademt een jong en veerkrachtig leven in nieuwe kleuren. In onbegrijpelijke haast zwellen de knoppen, en binnen de zware windselen vermenigvuldigen zich de cellen in duizend- en millioenental.

Alle krachten spannen samen om de bruidstooi op te maken voor het bruiloftsfeest der lente....

Wonderdadige scheppingskracht! Wie wekt en onderhoudt u?.... Is het de gloed der zon, de glans van het licht?.... Hoe roept die stralende energie het leven wakker, dat sluimerde in de cel?....

Stille en duistere krachten! Wie openbaart uw wezen, dat zoovele wonderen wrocht?.... Geen menschelijk vernuft helaas, vermocht den sluier op te lichten die het raadsel van het *leven* voor ons verborgen houdt.... Wat een rijkdom en verscheidenheid in leven en beweging!.... 't Is of de gulle vrouwe der Natuur hare schatten overal heeft uitgestrooid.

Haast geen ruimte gunnend voor den driftigen dans der vroolijke draaikevers, ligt de sneeuwwitte batrarchium in lange en smalle strepen in de slooten uitgespreid. En daarnaast sluimert in den doorzichtigen eierklomp het jonge leven, dat straks zijn loflied zingen zal in zoele en warme lucht. Reeds woelen enkele eerstgeborenen in hunne eierschalen rond, vol verlangen om hunne zwakke krachten in ruimer banen te beproeven. Klein volkje, dat nog niet vermoedt wat al vijanden loerend wachten om hunne scherp gespietste kaken naar u uit te slaan! — De tijd kan komen dat de gloeiend heete stralen, die de aarde dorsten doen en schroeien, de laatste druppelen optrekken uit uw woongebied en uw broze leven doodbranden....

Waar zooveel rondom ons, wat bestemd is te leven, bezwijken moet, eer het tot rijpheid komen kon, daar schijnt het ons soms toe alsof dat leven met al te milde hand gespreid was over de aarde. Toch weten wij het beter en erkennen in dien rijken overvloed een voorzienigheid, die het voortbestaan der levende vormen bedoelt en verzekert.

Daarom kunnen wij in de volheid der lente dankbaar aanschouwen dien rijk geborduurd mantel dien de aarde zich heeft omgehangen, met duizende juweeltjes in het vroege morgenuur. En daarom konden wij vroolijk luisteren naar het lentelied des leeuweriks, die met heldere keel opsteeg in de wolken..

Dus mogen we met verrukking opzien naar het witte donskleed, waarin die boomgaard uit de verte ons tegemoet blinkt, ook al weten we dat de kille adem van één enkelen nacht duizende van die teedere bloesems knakken en vernietigen kan. — Thans is 't of vlokkige sneeuw in zware vracht van de kruinen neerhangt, sneeuw, waarop het stralend zonlicht te vergeefs zijn kracht beproeft om die te doen smelten in zijn gloed. Waarin datzelfde warmend licht een kiem tot rijpheid brandt, die ons straks zal doen watertanden, als de schaamroode vrucht in volgezwollen vorm ons tegenlacht.... Wat blijde verwachting in milde voorjaartijden!....

Voor den landman niet het minst, die met dankbaar welgevallen het goudgele koolzaad in breede velden tegemoet treedt. Terwijl zijn hand grijpt in de zware stengels, weegt hij de volle trossen en meet den schat, dien zijn volk straks jubelend binnenhalen zal. O, gunnen wij hem een rijken oogst!.... Vaak brandde in al te warmen zonneschijn het koren geel, vóór nog de korrel met voedend meel zich vullen kon, of ploegde in gure lentelucht de ijzeren schaar vergeefs de vore, waaraan het zaad met stille bede werd toevertrouwd.... Hoort echter, hoe thans de bijen onder gonzend gezang één betere toekomst ons beloven! Ziet, hoe zij ijveren om de bloemkelken uit te putten van het honigzoete vocht! Daar komen monden te kort voor die millioenen bloesems, die hun reeds uit de verte tegemoet geuren. En daarom vast slurpen zij wat zij kunnen en spoeden zij zich, om straks hare volle kelen in de korven uit te storten. — Met het bloemvocht niet tevreden, rooven zij nog het stuifmeel uit de gebersten knopjes, om het ginds weer op te stapelen voor een nieuw geslacht van nijvere burgers. In waarheid, de imker mag voldaan zijn over zooveel vlijt en werkzaamheid van zijn klein volkje. Moet soms zijn oogst mislukken, dan ligt zeker niet de schuld daarvan aan die kleine dienaren, die in zonnige lucht arbeiden onder vroolijk gezang....

Maar wij willen den vluggen boodschapper die dáár op den akker door een stevig maal zich voorbereidt tot hooge vlucht, onze stille bede om rijken oogst toevertrouwen en haar opzenden tot in de wolken en hooger nog.

Mogelijk wordt vervuld, wat velen smeken. »Bij zware korven met was en honig, een volle schuur met goudgeel graan!»